Ч. 273. Второк 15 (2) грудня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциі:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — Вісти з Балкану. — З німецкого парляменту.

Голосоване над наглячостию внесеня о буджетовій провізориї відбуде ся ві второк по полудни. Майже всї сторонництва візвали своїх членів, аби ві второк були присутні у Відни. Більшість двох третин голосів за наглячостию есть запевнена.

Німецкий міністер др. Шрайнер конферував в неділю з німецкими професорами університету, політиками і заступниками студентів. З німецкої сторони обстають при дальшім устроюваню „бумлю" на Прикопах в Празї.

З Царгорода приходять вістки, що турецке правительство показує вже охоту переговорюватись з Австриєю та що в понеділок переговори на ново розпічнуть ся.

Комітет молодотурків невдоволений діяльностию великого везира, Кіяміля баши, котрий занадто піддає ся анґлійскій політицї, тай навідворот: везирови не подобають ся молодотурецкі вибрики в бойкотованю австрийских товарів. Тож — як доносять анґлійскі часописи — мабуть безпосередно по отвореню парляменту великий везир уступить.

Відповідь Австро-Угорщини в справі міждержавної конференциї що до балканьских контроверсий, коли вірити анґлійскій працї, приносить значні уступки з австрийского боку та може довести до порозуміня. „Times" подає, що Австро-Угорщина згодила ся на зложене з анектованих країв босаньско-герцеґовиньскої держави під зверхництвом Австро-Угорщини. „Times" додає, що таке поставлене квестиї має всї вигляди на приняте. Инша ґазета, „Daily Telegraph", сумнїває ся, чи австро-угорска нота пішла в уступках за далеко. Коли оно так, то Сербія стрічає велике розчароване. В Сербії мішають ся особисті симпатиї Анґлійців з настроєм правительства, котре уважає тілько на те, щоби не нарушено постанов міжнародних договорів, а коли справа в тім напрямі буде заспокоєна, то всьо буде для него покінчене. Тимчасом становище Сербії в тій справі зовсїм инше.

Молодотурецкий орґан „Saurаj Ummet" пише, що конференция залежить виключно від порозуміня між Австриєю і Росиєю. Вигляди порозуміня з Туреччиною тепер може користнїйші, бо Австрия з приводу бойкоту до такого порозуміня склоннїйша. Коли з обох боків виявлять ся живійші заходи в тім напрямі, то порозумінє буде можливе. Натомість Росия наслідком внутрішних і зверхних трудностий, з'осібна з приводу „entente" з Італією, буде справу порозуміня з Австриєю проволікати.

В дальшій буджетовій дискусиї в німецкім парляментї пп. Кулерский і Дзембовский з польского становища критикували поведенє німецкого, а з осібна пруского правительства. Потім промовляв іменем центра п. Шпан, котрий заявив ся за скликанєм конференциї в справах балканьских. Як би мало прийти до війни, то Німеччина цїлою своєю военною силою підперла би Австрию. Що-до бойкоту турецкого, то він шкодить також Туркам, тож турецке правительство мабуть само швидко подбає, щоби здержати бойкот.

Секретар держ. для кольоній, Дерабурґ, обговорював відносини в німецких кольоніях та висказав надію, що в них розвинеть ся широка торговля диямантами.

П. Зінґер (с. д.) домагав ся, щоби канцлер вплинув на Австрию, щоби залишила зброєня. Бесїдник питаєть ся, чи се правда, що ціс. Вільгельм мав обіцяти австрийскому наслїдникови престола німецких жовнїрів до диспозициї на випадок війни.

П. Ерцберґер (цент.) у довшій промові

ІВАСЬКО.

(З росийского — Антона Чехова).

Іваська Жуков, девятилїтний хлопець, відданий три місяцї тому на науку до шевця Аляхина, в ніч під Різдво не клав ся спати. Діждавшись, коли господарі і челядники пішли на утреню, він виняв з господаревої шафки фляшину з атраментом і ручку з заржавілим пером і, розложивши перед собою пімняту картку паперу, зачав писати. Заким виписав першу букву, він кілька разів тривожно поглянув на двері і вікна, кинув оком на образ, від котрого по оба боки йшли полицї з копитами, і довго зітхнув. Папір лежав на лавцї, а сам він клячав перед лавкою.

„Дорогий дїдуню, Константине Макаричу! — писав він. — І пишу до тебе лист. Поздоровляю Вас з Різдвом і жичу всего від Господа Бога! Нема в мене анї батька, анї мамунї, тільки ти оден зістав ся!"

Іваська звернув очи на темне вікно, де блимав образ єго сьвічки і живо представив собі свого дїда Константина Макарича, що служить за нічного сторожа у панів Жіварьових. Се маленький, сухенький, але незвичайно жвавий і рухливий дїдуган 65 лїтній, з вічно усьміхненим лицем і пяними очками. В днину він спить в челядній кухні, або балакає з кухарками, а в ночи ходить заматулений в широкий кожух коло загороди і стукає своїм тарахкалом. За ним, звісивши голови, ходять стара Каштанка і песик Вюн, названий так задля чорної барви і тіла довгого, як у ласицї. Сей Вюн незвичайно чемний і ласкавий, однаково умильно глядить на своїх і на чужих, але не має кредиту. Під єго чемностию і покірностию криєть ся єзуїтська підступність. Ніхто лїпше від него не умів в добрий час підкрасти ся і цупнути за ногу, дібрати ся до ледівнї, або украсти у мужика курку. Єму вже нераз відбивали задні ноги, два рази єго вішали, що тижня били майже на смерть, але він все відходив.

Тепер певно дїд стоїть коло воріт, прижмурює очи до яскраво-червоних вікон сїльскої церкви і, притупуючи берлячами, балакає з челядию. Тарахкало єго привязане до пояса. Він забиває руки, кулить ся з зимна і сьміючись по дїдівски, щіпає то покоївку, то кухарку.

— Може би табачки нам понюхати? — говорить він, підставляючи бабам свою табакерку.

Баби нюхають і чихають. Дїд незвичайно радїє, заходить ся веселим сьміхом і кричить:

— Віддирай, примерзло!

Дають понюхати табаки і псам. Каштанка чихає, крутить мордою і, ображена, відходить на бік. Вюн з чемности не чихає і крутить хвостом. А погода прегарна. Повітре тихе, прозоре і сьвіже. Ніч темна, але видко цїле село з єго білими стріхами і стовпками диму, що йде з коминів, дерева, посрібленї инеєм, горбки. Цїле небо засипане звіздами, що миготять весело, і молочна дорога рисуєть ся так ясно, наче єї перед сьвятами вимили і натерли снїгом....

Іваська зітхнув, умочив перо і писав далї. „А вчера була менї виволочка. Господар виволік мене за волосе на двір і став мене потягати потягачем за то, що я колисав їх дитину в колисцї і несподївано заснув. А на тижни господиня казала менї обшкробати оселедця, а я зачав від хвоста, а она взяла оселедця і єго мордою зачала менї в писок тикати... Челядники з мене сьміють ся, посилають в шинок за горівкою і приказують красти у господарів огірки, а господар бє, чим попаде. А їди нема ніякої. Рано дають хлїба, на обід каші, а на вечер також хлїба, а щоби чаю або борщу, то господарі самі таскають. А спати кажуть менї в сїнях, а коли дитина їх плаче, то я зовсїм не сплю, а гойдаю колиску. Дорогий дїдусю! зроби божу милість, возьми мене звідси до дому, на село, нема у мене ніякої спроможности... Кланяюсь тобі в ніжки і буду вічно Бога просити, виведи мене звідси, а то умру..."

Іваська скривив рот, потер своїм чорним кулаком очи і захлипав.

„Я тобі буду табаку терти, — писав він дальше, — Богу молитись, а як би коли що, то висїчи мене, як Сидорову козу. А як що ти думаєш, що для мене служби нема, то я Христа ради попрошу ся до економа чоботи чистити, або замість Федька підпаском стану. Дорогий дїдуню! нема ніякої спроможности, просто смерть... Хотів був пішки втїчи на село, та чобіт нема, морозу боюсь... А коли виросту ве-

обговорював відношенє Німеччини до Австриї. Здаєть ся, що мимо запевнень канцлера, відносини що найменше резервові. Свого часу австро-угорский амбасадор не міг найти цісаря Вільгельма, коли єму хотів доручити лист від ціс. Франца Йосифа. Бесідник питає ся, чи се правда, що за залишенє друкованя інтервю ціс. Вільгельма в Америці заплачено 200.000 марок.

Секретар держ. Шен полемізував з промовами попередних бесідників. За недруковане інтервю ціс. Вільгельма з державної каси нічого не заплачено. Що-до амбасадора австрийского, то як тільки правительство довідалось, де в тій хвилі ціс. Вільгельм пробував, то лист від ціс. Франц Йосифа доручено. Чутка про те, неначеби ціс. Вільгельм обіцяв Австриї німецкі полки, неправдива.

Потім переказано буджет і закон про реґуляцию платні до буджетової комісиї. Президент палати побажав послам веселих сьвят.

Промову кн. Більова живо обговорює все заграничне дневникарство. „Berl. Tageblatt" побоює ся, що точка тяжести тридержавного союза пересуває ся тепер з Берлина до Відня, отже Німеччина може через те втратити свій вплив. „Deutsche Tages Ztg." висловлює погляд, що критичне розмотанє положеня на Балканї не є ще вправдї певне так само як в Марокку, але до того вже йде і положенє є о много спокійнїйше, як перед півроком. Длятого промова кн. Більова викличе певне вдоволенє і розвіє надії деяких приятелів за границею.

„Giornale d'Italia" сумнївае ся о вірности почвань німецкого канцлера для австрийскої політики, котра одним рухом знищила 20-лїтну роботу німецкої дипльоматиї в Царгородї. Мимо того не вийшло ніяке прикре слово з уст канцлера. „Tribuna" запевняє, що Італія витає радо змаганя Німеччини до удержаня мира і длятого буде дбати о вирівнанє ріжниць між Австриєю а Італією. Тіттоні і Джолїтті вираз но заявили, що Італія бажає остати в тридержавнім союзї, але яко par inter pares.

„Morning Post" зазначує, що виводи кн. Більова принято в Анґлії з вдоволенєм і они причинять ся до успокоєня Европи.

Новинки.

Львів, дня 14-го грудня 1908.

— **Філїя** Руского тов—а педаґоґічного в Тернополи повідомляє всїх замавляючих „Букварі для неграмотних", що наклад виданий товариством — зовсїм випроданий і тому з замовленями треба звертати ся до тов. „Просьвіти" у Львові.

— **Зловлений убийник.** Недавно тому пострілив був хтось в ночи в сїнех одного з домів при ул. Жулїнського дївчину, повійницю, котра відтак в наслїдок того померла в шпитали. Убийникови удало ся було втечи. Аж оногди удало ся поліциї вислїдити, що убийником є Мечислав Сьверчиньский, син урядника, давнїйше ученик семинариї учительскої, а в послїдних часах злодій з фаху. В хвили, коли роздав ся вистріл, ішов улицею помічник канцелярийний п. В. Пастушиньский, а побачивши втїкаючого з брами якогось молодого чоловіка заступив єму дорогу і спитав, що там стало ся. Втїкаючий сказав єму, що то якась пяна женщина робить авантуру і хотів вже втїкати дальше, але п. Пастушиньский придержав єго за руку. Тодї той чоловік вийняв револьвер і загрозив п. Пастушиньскому, а коли той вступив ся, втїк на ул. Личаківску і щез. Після докладного опису, який подав п. Пастушиньский, поліция слїдила за злочинцем і довідала ся від єго родини, що він зголосив ся до суду карного відсиджувати 3 місячну кару за крадїж. В наслїдок того спроваджено Сьверчиньского на поліцию і тут пізнав єго п. Пастушиньский. Слїдство в сїй справі веде ся дальше.

— **Самоубийство міліонера.** Unser Leben доносить з Петербурга, що звістний київский міліонер, Терещенко, відобрав собі житє. Прибув він до Петербурга, аби выстарати ся о позичку для піддержаня злого стану своїх інтересів. Самоубийство викликало сензацию серед торговельних кругів Росиї. Терещенко одержав перед тиждснем обіцянку державної позички на 30 міліонів рублїв, однако в послїдній хвили державні круги роздумали ся і відмовили позички.

— **З Тернополя** доносять: Минувшого вівторка дня 8 с. м. обходили тутешні і доохрестні Русини величаво 40-лїтний ювилей товариства „Просьвіта". Головними улицями міста перейшов з музикою і кількома відділами Січовиків попереду горжественний похід зложений з кілька тисячів осіб інтеліґенциї і селян. Співано марш соколів та инші піснї і несено таблиції, на котрих виднїли ся написи сіл і читалень „Просьвіта".

— **Катастрофа на зелїзници.** На буковиньскій стациї Жучка став ся дня 7 с. м. випадок, що міг потягнути за собою страшні наслїдки. Приходячий о год. 8 з Новоселиці поїзд в'їхав на стациї Жучка на фалшивий шлях і наїхавши на стоячу на нїм льокомотиву, викинув із шин та потороцив єї. Наслїдком того потерпіло рани кількох пасажирів, між ними ведучий поїзд кондуктор, парох Магаля і купець Кельнер.

— **Дрібні вісти.** Є. Ексц. Впреосьв. Митрополит ґр. Шептицкий перебуває у Відни.— Вози електричного трамваю у Львові курсують вже на лінії від міского театру до жовківскої рогачки. — Як доносить київска „Рада", знайшли ся в анґлійськім банку по гетманї Полубитку не міліони, а лиш 25.000 рублїв, котрі там згаданий гетман зложив був як депозит, отже не на процент, в 10.000 голяндских дукатів. — Оногди вечером вкрадено дозорцеви дому Стефанови Гориневи баранкову шапку в будинку дирекциї поліциї. — Маляр Матисяк в Познани вкрав дорогого пса, зар'зав єго, упік і спожив з приятелями, а суд в Познани засудив єго, розуміє ся, лиш за крадїж і за зроблене школи на місяць арешту; за само з'їдженє сказав єму мабуть: Доброго апетиту і видихайте здорові. — Цірлї Шерцеровій з Пістиня, вкрадено оногди на ул. Гетманьскій з кишенї полярес зі 100 коронами. — Поліция арештувала якогось Івана Лелевича із Сорок, котрий ввав до помешканя Теодора Боднара, дозорця дому при ул. Коперника ч. 8 і з ножем в руці грозив там 5-лїтній дївчинцї, що єї заріже, коли не дасть єму що попоїсти. — Вартоломій Кузик, господар з Прус, зловив річного гнїдого лошака і держить єго у себе, доки аж хтось не зголосить ся по него. — У Львові збанкротувало в послїдних тиждни богато фірм жидівских, по найбільшій части торговельники одїжию. Загальна сума банкротств доходить до міліона корон. — В Коломиї загоріли у капитана Матулї два вояки з 24 п. п., напаливши в печи коксом і заткавши єго за скоро. Один таки погиб, а одного відратовано.

— **Дуже файний зять і єго тесть.** Був собі в Бучачи купець Фіоль і мав зятя, що звав ся Ґурфайн — а по жидівски „ґурфайн" значить „дуже файний". Тесть і зять вели всїлякі інтереси, а що ще в 1900 р. не стало їм гроший, то они оснували банк і поробили ся в нїм директорами. Але небавком Ґурфайн умів переконати тестя, що їх банк обійде ся без касиєра і контрольора, бо він сам зможе ту службу робити. Фіоль пристав на то а Ґурфайн забрав ся тодї „дуже файно" до інтересу і господарив через сїм лїт так, що в 1907 р. показав ся в банку брак більшої готівки і банк збанкротував. Переведене слїдство показало, що Ґурфайн брав з каси товариства, скілько лиш дало ся, а замість готівки вкладав до каси векслї з пофальшованими підписами і то людий, котрі вже давно перенесли ся на тамтой сьвіт. Суд остаточно потягнув до одвічальности не лиш Фіоля і Ґарфайна, але й трох членів ради надзираючої а дня 10 с. м. відбула ся в Станиславові в сїй справі розправа судова, при котрій показало ся, що цїлий той банк в Бучачи був дійстно „ґур файн"; члени ради надзираючої не знали нічогісенько о тім, що суть такими членами, бо ані не були при виборі ані ніхто їх о тім виборі не повідомив. Суд увільнив всїх трох від вини і кари а засудив Ґарфайна на 13 місяців тяжкої вязниці, обостреної постом що місяця, єго же тестя Фіоля на 3 місяці тяжкої вязниці.

лиий, то за то саме буду тебе годувати і не дам нікому обиджати, а умреш, то буду за упокій душі молити ся Богу, зовсїм так, як за мамуню Пелягію...

„А Москва місто велике. Доми всї паньскі і коний богато, а овець нема і пси не злі. З зьвіздою тут хлопцї не ходять і на крилос нікого не пускають співати, а раз я видів в одній крамници на вікнї, гачки продають таки з жердками, і на всїляку рибу, дуже добрі, навіть є один такий гачок, що пудового сома удержить. І бачив такі крамниції, де рушниції всякі, такі як панові, так, що небоже зі сто рублїв кожде... А в ятках і тетереви і орябції і заяці, а в якім місци їх стріляють, про те купцї не кажуть.

„Дорогий дїдуню, а коли у панів буде дерево з гостинцями, возьми менї золочений оріх і в зелену скриночку сховай. Попроси у панунції Ольги Ігнатєвни, скажи, для Іваська..."

Іваська конвульсийно зітхнув і знов вдивив ся у вікно. Він згадав, що за деревцем для панів все ходив дїд у ліс і брав з собою внука. Веселий був час! І дїд кахикав, і мороз кахикав, а дивлячись на них і Іваська кахикав. Бувало, заким вирубає деревце, дїд викурює люльку, довго нюхає табаки, посьміхує ся зі змерзлого Івасика... Молоді ялички обліплені инеєм, стають нерухомо і чекають, котрій з вмирати? Не знати, відки взяв ся й заяць: летить стрілою по заметах... Дїд не може, аби не крикнути:

— Тримай, тримай, тримай! Ах, куций чорт!

Зрубану яличку дїд тягнув в паньский дім, а там брали ся убирати єї... Найбільше заходила ся панночка Ольга Ігнатєвна, улюблениця Іваська. Коли ще жила Іваськова мати, Пелягія, і служила у панів за покоївку, Ольга Ігнатєвна годувала Іваська кармельками і за для розривки приучила єго читати, писати, рахувати до сто і навіть танцювати кадриля. Коли-ж Пелягія померла, сироту Іваська спровадили в челядну кухню до дїда, а з кухнї в Москву до шевця Аляхина...

„Приїзджай, дорогий дїдуню, — писав дальше Іваська, — Христом Богом тебе благаю, возьми мене відси! Пожалуй ти мене сироту нещасливого, а то мене всї побивають і їсти страх хочеть ся, а нудьга така, що й сказати трудно, все плачу. А якось то господар копитом по голові ударив, так, що я упав і на силу прочуняв. Пропав мій вік, гірше, як той пес... А ще я кланяюсь Оленї, кривому Юркови і фірманови, а гармонію мою нікому не давай. Зістаюсь твій внук Іван Жуков, дорогий дїдуню, приїзджай..."

Іваська зложив в четверо записану картку і вложив єї в куверту, що купив день перед тим за копійку... Подумавши трохи, він помачав перо і написав адрес:

На село дїдуневи.

Потім почіхав ся, подумав і додав: „Константину Макаричу". Вдоволений тим, що єму не перешкодили писати, він надїв шапку і, не накидаючи на себе опанчину, просто в сорочції вибіг на улицю...

Різники з ятки, котрих він розпитував вчера, сказали єму, що листи кидають в почтові скринки, а зі скринок розвозять їх по всїй земли почтовими трійками з пяними візниками і звінкими дзвіночками. Іваська добіг до першої почтової скринки і всунув дорогоцїнний лист в отвір... Заспокоєний солодкими надіями, він годину пізнїйше твердо спав... Єму снила ся піч. На печи сидить дїд, звісивши босі ноги, і читає лист кухаркам... Коло печи ходить Вюн і вертить хвостом...

Господарство, промисл і торговля.

— **Отворене часткового шляху „Львів-Куровичі“ льокальної зелїзницї „Львів-Підгайцї“.**

Дня 15 грудня с. р. передае ся до прилюдного ужитку частковий шлях „Львів-Куровичі“ льокальної зелїзницї „Львів-Підгайцї“ зі стацията взгл. пристанками і ладівнями: Львів і Львів-Підзамче, Львів-Личаків, Лисиничі (пристанок), Маривка (пристанок), Винники, Підберізцї (пристанок), Гаї-Чижиків, Германів (пристанок), Миколаїв і Куровичі. Стацию Гаї-Чижиків уладжено для загального руху, стацию Винники для руху особового і пакункового а для руху товарового виключно лиш з ц. к. фабрикою тютюну; наконець стациї Львів-Личаків, Гаї-Чижиків, Миколаїв і пристанок Підберізцї для руху особового і пакункового. Пристанок і ладівню Германів отворено для руху особового і пакункового і для надачі товарів в цїлих возах після умови взглядно за попереднім зголошенем в стациї Гаї-Чижиків а наконець стацию Куровичі для руху особового і пакункового а по скінченю будови доїзду також і для руху товарового.

Подорожним всїдаючим на пристанках Підберізцї і Германів видае ся білети в поїздї. Належитість за пакунки, надані на тих пристанках, оплачуе ся в стациї відбору. Пристанків Лисиничі і Маривка поки що не отвирае ся, о їх отвореню вийде в своїм часї окреме повідомленe. Материяли вибухові суть на разї виключені від перевозу на тім шляху. З днем отвореня руху на тім шляху входить в жите розклад їзди поданий в дотичних оголошенях.

Яко найперші поїзди особові переходити в день отвореня руху поїзд мішаний ч. 5451 відходячий зі Львова о 8 год. 38 мін. рано, приїзджаючий до Курович о 10 год. 30 мін. перед полуднем і поїзд мішаний ч. 5452 виходячий з Курович о 11 год. 18 мін. перед полуднем а приходячий до Львова о 1 год. 11 мін. по полудни.

Розклад їзди на шляху „Львів-Куровичі“:

Відходять лиш до Винник: зі Львова голов. двор. 5·33 рано; з Підзамча 5·47 рано і 2·01 по полудни; — приходять до Винник 6·25 рано і 2·36 по полудни. — Відходять аж до Курович: зі Львова голов. двор. 8·38 рано і 4·25 по полудни; з Підзамча о 8·53 рано і 4.41 по полудни; — приходять до Курович о 10·30 рано і 6·48 вечером. — Відходять: З Курович о 11·18 перед полуднем і 6·58 вечером, а приходять на Підзамче о 12·54 по полудни і 8·34 вечером; на головний дворець о 1·11 по полудни і 8·50 вечером. — З Винник відходять о 7·10 рано і 3·10 по полудни, а приходять на Підзамче о 7·51 рано і 3·44 по полудни.

Телеграми.

Відень 14 грудня. Що до італїяньського університету, пишуть нїмецкі часописи, що правительственне предложене призначити на осідок того університету одно з передмість Відня. Віцебурмістр Відня Наймаер заявив, що Нїмцї рішучо против того запротестують.

Льондон 14 грудня. Король Едвард, котрий находить ся на дорозї до повного виздоровленя виїхав вчера мимо сильного морозу на прогульку вздовж англїйского побережа.

Петербург 14 грудня. Жовтнївцї і умірена правиця внесли до думи проект на знесене становища ґенерала ґубернатора київскої, волинської і подільської ґубернії.

Софія 14 грудня. Урядово заявляють, що нїчого не звістно о мнимім убитю Паницї, голосного провідника македоньских ватаг і убийника Сарафова. О тім убитю донесли оногдашні часописи.

Константинополь 14 грудня. Паллявічїні відвідав великого везира і мінїстра справ заграничних. Розпочато переговори в справі порозуміня з Портою що до анексиї Босни і Герцеґовини.

Константинополь 14 грудня. Рада мінїстрів ухвалила строгі зарядженя в тім напрямі, аби цлові уряди не брали участи в бойкотї австро-угорских товарів.

Рим 14 грудня. Король прийшив на приватнім послуханю австро-угорского амбасадора Лїцова.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають посиїшні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): **7·20,** 12·03, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·42, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова Ворохти (від 1/7 до 25/7): 6·40

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1 46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в недїлї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що недїлї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвят).

За редакцию відповідае: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).